

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Γ΄ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2004 - Άριθ. Φύλλου 28

Η ΠΤΩΧΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΣΕ ΔΥΟ ΦΥΛΑ

Συνεχίζοντας με φόβο Θεοῦ καὶ πολλή προσοχή νὰ ἐμβαθύνουμε στὴ συσκιασμένη ἐξιστόρηση τῆς Ἁγίας Γραφῆς γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διαπιστώνουμε πὼς ἡ διχοτόμηση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως σὲ δύο φύλα ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων καὶ ὄχι θέλημα καὶ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό, ἴσως, ἦχει παράξενα στὰ αὐτιά μας ἀλλὰ εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινὸ καὶ γι' αὐτὸ μᾶς προσφέρει τὴ δυνατότητα νὰ λύσουμε πολλὰ καὶ συσσωρευμένα προβλήματα, πάνω στὰ ὁποῖα προσκρούει καθημερινὰ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἄς συλλαβίσουμε, ὅμως, προσεκτικὰ τὸ κείμενο τῆς Γενέσεως γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε γιὰ τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου: «Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν καὶ ἀρχέτωσαν τῶν

ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» (1, 26). Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τοῦ κειμένου αὐτοῦ διαπιστώνουμε ὅτι θέλημα καὶ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ ἦταν ἡ δημιουργία ἀνθρωπίνων προσώπων ἰσοτίμων μεταξύ τους, τὰ ὁποῖα **θὰ ἄρχουν** ἀπὸ κοινοῦ σὲ ὅλη τὴν κτίση ἰσότιμα, χωρὶς διάκριση ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου.

Τὸ θέλημα αὐτό, ἡ εὐδοκία δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ, ἐγίνε πραγματικότητα: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεὸς λέγων ἀύξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κυριεύσατε αὐτῆς καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν πτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς

γῆς» (1, 27-28).

Τὸ ἀνθρώπινο γένος, λοιπόν, σύμφωνα μὲ τὸ Ἱερὸ Κείμενο, πλάσθηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἀρχικὰ σὲ δύο πρόσωπα, μὲ τὴν δυνατότητα αὐτὰ τὰ πρόσωπα νὰ αὐξηθοῦν καὶ νὰ πληθυνθοῦν στὸ μέλλον, πάντοτε, ὁμῶς, ἰσότημα μεταξὺ τους καὶ χωρὶς διάκριση φύλου.

Ἡ ἀναφορὰ σὲ «ἄρσεν» καὶ «θῆλυ» δὲν ὑπονοεῖ διάκριση φύλων ἀλλὰ μόνο **διάκριση προσώπων μὲ ἰδιαίτερα ὑποστατικά ιδιώματα**, κατ' εἰκόνα τῶν Θείων Προσώπων, τὰ ὁποῖα στεροῦνται φύλου καὶ διακρίνονται μόνο ἀπὸ τὰ ὑποστατικά ιδιώματα Καθενὸς ἀπὸ Αὐτά.

Ἐξ ἄλλου κανεῖς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ὑπάρχει ἀνδρικό καὶ γυναικεῖο «κατ' εἰκόνα»(!), ἀλλ' οὔτε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ταυτότητα τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν διακονημάτων τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς γυναίκας (τὸ ὄνομα Εὔα δόθηκε μετὰ τὴν πτώση) πρὸ τῆς πτώσεώς τους, δεδομένου ὅτι τὸ Ἀγιογραφικὸ κείμενο καταγράφει τὶς κοινὲς τοὺς ἀρμοδιότητες ὀρίζοντας πὼς ὁ Θεὸς **ἀνέθεσε καὶ στοὺς δύο νὰ ἄρχουν ἐπὶ τῆς κτίσεως** καὶ δὲν ἀνέθεσε αὐτὸ μόνο στὸν Ἀδάμ, κατὶ τὸ ὁποῖο σαφῶς διαφοροποιεῖται μετὰ τὴν πτώση τους.

Τὸ ὅτι δὲν εἶναι εὐδοκία τοῦ Θεοῦ ἡ διχοτόμηση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους σὲ φύλα ἀλλὰ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἀνόρθωση τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν πτώση τους, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Ὁ μὲν ἅγιος Ἀπόστολος μᾶς διακηρύσσει ὅτι «οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3, 28), ὁ δὲ Κύριός μας εἶπε σαφῶς ὅτι οἱ ἄνθρωποι «ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσὶ» (Ματθ. 22, 30). Καί, βεβαίως, κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι οἱ Ἄγγελοι διακρίνονται σὲ φύλα!

Ἡ πτώση τῶν πρωτοπλάστων ἔχει σὰν συνέπεια τὴ διάσπαση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τὸ ἀπειλεῖ μὲ ἀφανισμό ἀλλὰ ὁ Θεὸς μὲ τὴν πανσοφία καὶ τὴ φιλάνθρωπία Του δὲν ἀφήνει τὰ πλάσματά Του νὰ ἐξοντωθοῦν καὶ νὰ χαθοῦν γιὰ πάντα. Γι' αὐτὸ τοὺς ὀρίζει ξεχωριστὰ διακονήματα, κατάλληλα γιὰ τὴν ψυχικὴ κατάσταση τοῦ καθενὸς καὶ καθιστᾷ ἐμφανῆ τὴ διαφορὰ τοῦ ψυχικοῦ τους κόσμου καὶ στὸ σῶμα τους, ντύνοντας τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὔα μὲ τοὺς «**δερματίνους χιτῶνες**», (Γεν. 3, 21) οἱ ὁποῖοι εἶναι προσωρινοί, μόνο γιὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ καὶ ἔχουν ἐπάνω τους τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φύλου, μέσω τοῦ ὁποῖου θὰ πραγματώσουν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἀναλογεῖν σ' αὐτοὺς διακονήματα.

Οἱ «**δερματίνου χιτῶνες**» δὲν εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα μας ἀλλὰ τὸ

φθαρτὸν τοῦ σώματός μας, μετὸ ὁποῖο, σὺν τοῖς ἄλλοις, γίνονται πράξι καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μας καὶ γι' αὐτούς τοὺς «**δερματίνους χιτῶνες**» ὁμιλεῖ ὁ ἅγιος Παῦλος λέγοντάς μας «**νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς**», τὰ ὁποῖα οὕτως ἢ ἄλλως θὰ παύσουν μετὰ θάνατον νὰ ὑπάρχουν, δηλαδή τὰ μέλη ἐκεῖνα μετὰ τὰ ὁποῖα ἐπιτελοῦμε «**πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν**» (Κολ. 3, 5). Τὰ μέλη αὐτὰ πρέπει νὰ νεκρωθοῦν ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ γιατί ὅπωςδήποτε θὰ καταργηθοῦν μετὰ τὸν θάνατόν μας: «**Τὰ βρώματα τῆ κοιλῆ καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει**» (1 Κορ. 3, 13).

Καὶ αὐτὴ ἡ κατάργησις σηματοδοτεῖ καὶ τὴν κατάργησις τῶν φύλων. Ὅριστικά καὶ ἀμετάκλητα μετὰ τὸν θάνατό μας.

Μετὰ τοὺς «**δερματίνους χιτῶνες**», λοιπόν, μετὰ τὴν πτώσι, ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος διχοτομημένο, ὡς δύο φύλα καὶ ἔτσι ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ διαιώνισαν αὐτὴ τὴ διχοτόμησι, ἡ ὁποῖα θὰ διαρκῆ μέχρι τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Δυστυχῶς, ὁ χριστιανικὸς κόσμος δὲν ἔχει ἐπικεντρώσει τὴν προσοχὴ του στὸ γεγονός ὅτι ἡ διάκρισι τῶν φύλων εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεως καὶ θεωρεῖ ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὁ Θεὸς δημιούργησε δύο φύλα καὶ θέλημά Του εἶναι ἡ εἰς τοὺς αἰῶνες ὑπαρξι δύο φύλων.

Ἡ ἀπροσεξία αὐτὴ παρατηρεῖται καὶ στὸν Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ χῶρο μετὰ ἀποτέλεσμα τῆ δημιουργία πολλῶν ἐρωτηματικῶν ὡς πρὸς τὸ ποῖο ἀπὸ τὰ δύο φύλα ἔχει ὑπεροχή, ποῖο εἶναι ἀνώτερο καὶ ποῖο κατώτερο μετὰ ἀποκορύφωμα τὸ ἐρώτημα τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἂν ὁ Θεὸς εἶναι... ἄνδρας ἢ γυναῖκα!

Τὸ τραγικώτερο ὅλων δὲν εἶναι τὰ ἐρωτήματα ἀλλὰ ἡ ἀδιάκοπη πάλη καὶ ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο φύλων, μετὰ ἀποτέλεσμα ἀντὶ τὰ δύο φύλα νὰ λειτουργήσουν ἐνωτικά γιὰ νὰ συναντηθοῦν στὴν ἀγιότητα, **ποῦ εἶναι τὸ μοναδικὸ «φύλο» τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως**, ἐκδαπανῶνται στὴ φαγωμάρα, τὴ διαμάχη καὶ τὴν ἀλληλοεξόντωσι!

Ἡ σύγχυσι στὸ θέμα αὐτό, δυστυχῶς καὶ ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας, μεταδόθηκε καὶ πολλαπλασιάσθηκε στοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ πυροδοτεῖται στὶς μέρες μας μιὰ σφοδρότερη σύγκρουσι, παρ' ὅτι τὸ προσωπεῖο τῆς κοινωνίας μας δείχνει πὼς ὁδεύει πρὸς μιὰ τάχα εἰρήνευσι καὶ συνένωσι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἡ πυροδότησι μιᾶς, ἴσως, πρωτόγνωρης γιὰ τὴ σφοδρότητά της σύγκρουσι τῶν δύο φύλων ἐπιβεβαιώνεται καὶ μετὰ τὸ πολὺκροτο καὶ πολυδιαβασμένο βιβλίον τῶν ἡμερῶν μας «**Κώδικας Da Vinci**» τοῦ Dan

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ ΠΙΟ ΕΛΕΗΜΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ;

«Δέν υπάρχει Θεός! Άν υπήρχε Θεός θα επέτρεπε νά σκοτωθοῦν τόσα άθώα παιδιά; Όχι βέβαια. Άφοῦ λοιπόν συμβαίνουν τέτοια πράγματα στον κόσμο, άρα δέν υπάρχει Θεός.»

Aυτά τὰ λόγια έγραψε δημοσιογράφος σέ κάποιο έντυπο, λίγο μετά τὸ τρομοκρατικό έγκλημα στό σχολείο τοῦ Μπεσλάν στή Ρωσία, πού εἶχε σάν άποτέλεσμα νά σκοτωθοῦν έκατοντάδες παιδιών. Οί άπόψεις αὐτές εκφράζουν καί πολλούς άλλους ανθρώπους, πού τίς διατυπώνουν προφορικά μετά άπό παρόμοια άτυχήματα ἢ άλλα θλιβερά γεγονότα. Άλλη μερίδα ανθρώπων δέν

Βrown, πού άναμασά καί άναμοχλεύει όλη τήν πολεμική τοῦ παρελθόντος καί στό όποιο, μεταξύ τών άλλων, διαβάζουμε πώς «*ή δύναμη τοῦ θηλυκοῦ καί ή ίκανότητά του νά δίνη ζωή ήταν κάποτε ιερές έννοιες, όμως στέκονταν έμπόδιο στην ένίσχυση τοῦ ρόλου τής Έκκλησίας, πού κυριαρχούνταν άπό τούς άντρες καί έτσι τὸ ιερό θηλυκό δαιμονοποιήθηκε καί χαρακτηρίστηκε άκάθαρο. Η άνδροκρατούμενη κοινωρία, όχι ο Θεός, δημιούργησε τὸ μύθο τοῦ προπατορικοῦ άμαρτήματος, σύμφωνα μέ τὸν όποιο ή Εὔα δαγκώνοντας τὸ Μήλο τής Γνώσης, προκάλεσε τήν έκπτωση τοῦ ανθρωπίνου γένους άπό τὸν Παράδεισο. Η γυναίκα, κάποτε ιερή δύναμη ζωής, μετατράπηκε σέ έχθρὸ τών ανθρώπων.*

Η άλήθεια εἶναι πώς ή Έκκλησία πού γνωρίζει καί άναφέρει ο Βrown εἶναι ή Ρωμαιοκαθολική, ή όποία όχι άπλῶς δέν πρόσεξε αλλά καί διέστρεψε τὸ νόημα τοῦ βιβλίου τής Γενέσεως, μέ συνέπεια νά δαιμονοποιήση πράγματι τή γυναίκα προκειμένου νά προστατεύσει τὸν άνδρα!

Η Όρθοδοξία δέν άκολούθησε τὸν Ρωμαιοκαθολικισμό στή διαστροφή, οὔτε θεωρεῖ υπεύθυνη τής πτώσεως μόνο τήν Εὔα. Όστόσο, δίνοντας έμφαση στή μεταπτωτική θεραπευτική τής ψυχής τοῦ ανθρώπου μέσω τών δύο φύλων, λησμονήσαμε έν τῷ μεταξύ έμεῖς οί πιστοί, κληρος καί λαός, ότι ή άρχική κατασκευή μας εἶναι ένιαία καί γι' αὐτὸ πάσαμε νά άναζητοῦμε τὰ μυστικά πού κρύβει τὸ κάθε φύλο αλλά άσχολούμεθα ο καθένας μας μόνο μέ τὸ φύλο του, πολεμώντας -συνειδητά ἢ άσυνειδητά- τὸ άλλο φύλο.

Στὸ έπόμενο άρθρο, σὺν Θεῷ, θα προσπαθήσουμε νά δοῦμε πώς ο Θεός θεραπεύει τήν ανθρωπινή φύση μοιράζοντάς την σέ δύο φύλα καί γιατί ο καθένας μας έλαβε τὸ φύλο πού τελικά τὸν ώφελει νά βρῆ τήν ολοκλήρωσή του.

π. Β.Ε.Β

ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ γογγύζει ἐναντίον Του, ζητώντας Του τὸν λόγο γιατί ἐπιτρέπει τόσα ἄδικα γεγονότα πού στοιχίζουν τὴν ζωὴ σὲ παιδιὰ ἢ νέους ἀνθρώπους.

Πολλοὶ ὅταν ἐρωτῶνται πάνω σὲ αὐτὸ τὸ θέμα μένουν σιωπηλοὶ καὶ ἀμήχανοι. Ἄδυνατοῦν νὰ ἀρθρώσουν ἔστω καὶ μία λέξη. Ἀκόμη κι ἂν εἶναι ἄνθρωποι πιστοί.

Νομίζω ὅτι ἔχει ἐνδιαφέρον νὰ δοῦμε πῶς τοποθετοῦνται πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἓνας Γέροντας πού ἐκοιμήθη πρόσφατα καθὼς ἐπίσης καὶ ἓνας Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὥστε νὰ πέσει λίγο φῶς πάνω στὸ σκοτάδι καὶ στὴν ὁμίχλη πού φέρνουν μαζί τους θλιβερὰ γεγονότα πού συμβαίνουν κάθε τόσο στὸν κόσμον μας.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Σωφρόνιος Ζαχάρωφ στὸ βιβλίον του «Περὶ Προσευχῆς» γράφει ὅτι ὅταν ἦταν στὴν Γαλλία, περὶ τὸ τέλος τοῦ 1925, βασανιζόταν γιὰ κάποιο διάστημα ἀπὸ τὴν ἐξῆς σκέψη: «Ἐὰν ἐγὼ οὕτω, δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς καρδίας μου, συμπάσχω μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος, πῶς θὰ θεωρήσω δυνατόν ὅτι ὁ Θεὸς βλέπει ἀδιαφόρως τὴν κάκωσιν πολλῶν ἑκατομμυρίων ὑπ' Αὐτοῦ κτισθέντων ἀνθρώπων; Διατὶ Οὗτος ἐπιτρέπει τὰς ἀμέτρους βιαιότητας ἐν τῷ κόσμῳ; Οὕτως ἐστρεφόμεν πρὸς Αὐτὸν μετὰ τῆς παράφρονος ἐρωτήσεως: Ποῦ εἶσαι Σὺ;».

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ πού βασάνιζε τὸν Γέροντα ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὸ θέμα πού θέσαμε στὴν ἀρχή. Καὶ φυσικὰ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἔχει ἡ ἀπάντησις πού ἔλαβε στὸ ἐρώτημα αὐτό. Ἄς τὴν ἀκούσουμε:

«Εἰς ἀπάντησιν ἤκουσα ἐν τῇ καρδίᾳ μου τοὺς λόγους: **“Μήπως σὺ ἐσταυρώθης δι' αὐτούς;”**... Οἱ πρῶτοι οὗτοι λόγοι ἠχηθέντες διὰ τοῦ Πνεύματος ἐν τῇ καρδίᾳ μου συνεκλόνησαν ἐμέ... Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι τοιοῦτος, ὡς ἐφάνερωσεν Αὐτὸν ὁ Ἐσταυρωμένος Χριστός, τότε πάντες ἡμεῖς καὶ μόνον ἡμεῖς εἴμεθα ὑπεύθυνοι διὰ πάντα τὰ κακά, τὰ πληροῦντα ἅπασαν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος... ἡ αἰτία τῶν ἀλύτων βασάνων τῶν ἀνθρώπων δὲν ἦτο ἡ ἀπουσία εὐσπλαγχνίας πρὸς ἡμᾶς ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἡ κατάχρησις ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ δώρου τῆς ἐλευθερίας, ὅπερ δὲν ἦρθη ἀφ' ἡμῶν εἰσέτι καὶ ἐν τῇ πτώσει ἡμῶν... Ἐν τῇ διαμάχῃ μου μετὰ τοῦ Θεοῦ, Οὗτος ἐνίκησε. Κατ' ἀρχὰς ἐκάλυψε ἐμὲ μικρὸν αἴσθημα αἰσχύνης διὰ τὴν ἄφρονα καὶ ὑπερήφανον σκέψιν ὅτι δῆθεν ἤμην πλεῖον ἐλεήμων ἢ Ἐκεῖνος. Ἐκ τῆς ἐκτροπῆς ἦλθεν ἡ αὐτομεμψία τῆς μετανοίας. Ἐπειτα τὰ πάντα ὑπερέκλυψεν ἡ χαρά: Ὁ Κύριος οὐχὶ μόνον δὲν κατέκρινεν ἐμὲ διὰ τὸ θράσος μου, ἀλλὰ καὶ ἐξέχεεν εἰσέτι ἐπὶ τὴν πλήρη ἀνοησίας κεφαλὴν μου ἄφθονον εὐλογίαν...».

Κανεὶς λοιπὸν δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πιὸ ἐλεήμων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς πού σταυρώθηκε γι' αὐτούς καὶ γιὰ ὅλους μας. Ὅσο γιὰ τὶς ἀπαντήσεις πού ἀναζητοῦμε σὲ κάθε καταστροφὴ ἢ ἀδικία πού ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ συμβεῖ, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὁ Θαυματουργὸς ἀναφέρει στὸ βιβλίον του «Εὐαγγελικὴ Ἱστορία» ὅτι κάθε τι πού ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς εἶναι ἔργον Θείας Δικαιοσύνης καὶ Θείας Φιλανθρωπίας. Καὶ ὅσοι γίνονται συνήγοροι τοῦ δικαίου καὶ στρέφονται ἐναντίον τοῦ Θεοῦ «ἀποδεικνύουσιν ἑαυτοὺς δικαιοτέρους τοῦ Θεοῦ, τῆς αὐτοδικαιοσύνης καὶ ἐλέγχονται ἰκανῶς ἐγώϊσταὶ μὴ ταπεινούμενοι πρὸ τῶν Θείων κριμάτων, ἅτινά

Η ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

Οπως σὲ ὄλους τοὺς τομεῖς ἔτσι καὶ στὶς σχέσεις τῶν δύο φύλων εἶναι τὰ ἄκρα πολὺ κοντά. Ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸν λεγόμενο πουριτανισμό, πὸ καλλιεργήθηκε σὲ προτεσταντικούς κύκλους, δηλ. μία κατάσταση κουμπώματος καὶ ἀρρωστημένου φόβου ἀπέναντι σὸ ἄλλο φύλο, σὴν πλήρη χαλάρωση τῶν ἠθῶν καὶ σὸν λεγόμενο πανσεξουαλισμὸ ἔγινε καὶ γίνεται ἀπότομα. Τὸ δύσκολο εἶναι νὰ πετύχουμε τὸ μέτρο καὶ νὰ πλησιάσουμε τὴν φυσιολογικὴ κατάσταση, τὴν γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος φυσικὴ λειτουργία.

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο δείχνει νὰ ἔχη δύο διαστάσεις, μιὰ πανανθρώπινη καὶ μιὰ προσωπικὴ, οἱ ὁποῖες ὁμως δὲν χωρίζονται ἀπολύτως. Ἡ πανανθρώπινη ἐκφράζεται ἰστορικά, ἡ προσωπικὴ σὸ ἰστορικὸ τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Ἡ πρώτη βεβαίως πάντα ὑπῆρχε, ἀλλὰ ἐκφράστηκε ἰδιαίτερος ὡς συνέπεια τοῦ πολυύμνητου «Εὐρωπαϊκοῦ διαφωτισμοῦ» σὴν ἐποχὴ τοῦ «Ρομαντισμοῦ». Τότε ἔπεσαν οἱ κοινωνικοί, θρησκευτικοί καὶ κατόπιν καὶ προσωπικοὶ φραγμοί, καὶ κάθε διαστροφή ἦλθε σὴν ἐπιφάνεια, ἔγινε κατὰ κάποιο τρόπο ἓνα κοινωνικὸ δεδομένο. Τὸ πλέον φυσικὸ πράγμα, τὸ νὰ ἐρωτεύεται ἓνας νέος μιὰ νέα ἢ τὸ ἀντίθετο, χάνεται, ἐπειδὴ χάθηκε ὁ μυστικὸς χαρακτῆρας αὐτῆς τῆς μοναδικῆς σχέσεως. Ὁ ἔρωτας ἔγινε ἀπὸ προσωπικὸ βίωμα τῶν δύο δημόσια ὑπόθεση. Ἐξ αἰτίας τῆς σύγκρουσης τῶν δύο ἰδεολογιῶν, δηλ. τοῦ καθωσπρεπισμοῦ προτεσταντικοῦ τύπου καὶ τοῦ ἀπελευθερωτισμοῦ τῶν διαφωτιστῶν ἀναπτύσσονται συγκεχυμένα αἰσθήματα καὶ κάθε εἶδους διαστροφή.

Τὰ ὄρατα αἰσθήματα καταπιέζονται καὶ βιώνονται μόνο σὴν φαντασία ἢ βρίσκουν ἄλλη διεξοδο. Πολλὲς φορές συμβαίνουν καὶ τὰ δύο σὲ ἓναν ἄνθρωπο. Γιὰ παράδειγμα ὁ λεγόμενος «Πατέρας τοῦ Ρομαντισμοῦ», ὁ Γερμανὸς συγγραφέας Jean Paul Friedrich Richter, υἱὸς προτεσταντοῦ ἱερέως, περιγράφει τοὺς φανταστικούς του ἔρωτες καὶ παράλληλα ἐκφράζει τοὺς φόβους του καὶ ἀκόμα καὶ τὴν ἀπδία πὸ αἰσθάνεται πλησιάζοντας ἓνα γυναικεῖο σῶμα. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς διαστροφῆς εἶναι νὰ ἀναπτύσσει ὁμοφυλοφιλικὲς τάσεις! Οἱ δὲ γυναῖκες πιέζουν τὸν ἑαυτὸ τους ὥστε νὰ αἰσθανθοῦν θύματα. Αὐτὲς οἱ ἐκούσιες διαστρεβλώσεις ἀρχίζουν ἤδη ἀπὸ τὴν τρυφερὴ νεανικὴ ἡλικία καὶ φθάνουν μέχρι τὰ βαθειὰ γεράματα.

Μιὰ συλλογὴ τῆς ἀλληλογραφίας δύο νεανίδων ἀπὸ τὴν Πρωσία τῶν τελῶν

εἶσι δι' ἡμᾶς ἄβυσσος πολλή, τὸ διατί, οὔτος οἶδεν».

Ὁ Θεὸς γνωρίζει γιὰτὶ γίνεται τὸ κάθε τί. Αὐτὸ ἄς ἀναπαύσει τὴν καρδιά μας καὶ ἄς ἐνισχύσει τὴν πίστι μας σ' Αὐτὸν, ὥστε νὰ βλέπουμε τὴν μεγάλη φιλανθρωπία Του, ἀκόμη καὶ ἐκεῖ πὸ ἄλλοι βλέπουν τὴν ἀπουσία Του.

π. Πασχάλης Γρίβας.

του 19ου αιώνας σώθηκε σ' ένα μπαούλο και δημοσιεύθηκε μετά από 44 χρόνια¹. Σ' αυτή την αλληλογραφία ή μία έμπιστεύεται στην άλλη τα βαθειά της αίσθήματα για ένα νεαρὸ ὄνοματι Percy και τὴν πίεση τῶν γονέων της νὰ παντρευτῆ ἄλλον, τὸν Rudi, ἐπειδὴ ἡ ἡλικία, ἡ κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ του κατάσταση ταίριασε περισσότερο στὶς ἀντιλήψεις καὶ ἀπαιτήσεις τῶν γονέων. Ἡ φίλη της, ἀντὶ νὰ τὴν στηρίξει στὴν πιστὴ ἐπιμονὴ στὸν ἀγαπημένο της, τὴ συμβουλεύει νὰ ἐπιλέξει τὴ δυστυχία μὲ τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο μὲ σκοπὸ νὰ εἶναι εὐτυχισμένος, ἀλλὰ νὰ θυσιάζεται γιὰ τοὺς συναθρώπους του: (σελ.98) «Τότε εἶχες πεῖ: "Πιστεύω ὅτι εἴμαστε εὐτυχισμένες, ἔχουμε περάσει θαυμάσια παιδικὰ χρόνια". Ἐγὼ τρόμαξα τότε μὲ αὐτὰ τὰ λόγια σου χωρὶς νὰ γνωρίζω γιατί. Ἀλλὰ βλέπεις, ἡ πεποίθησή σου γιὰ μιὰ διαρκῆ εὐτυχία ἦταν τὸ λάθος σου. Διότι δὲν ἔχουμε γεννηθεῖ νὰ εἴμαστε εὐτυχισμένες - αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Τὰ παθήματα ποὺ μᾶς στέλνονται ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς φέρουν πιὸ κοντὰ στὸ Θεό, πρέπει νὰ σηκώσουμε τὸ σταυρὸ μας καὶ νὰ ἀποκτήσουμε τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη γνώση. Ἔτσι θὰ γίνουμε δύναμη καὶ βοήθεια γιὰ ἄλλους. Ὅλο μιλάς γιὰ τὶς ἐνοχές σου. Ἐγὼ δὲν βλέπω ὅτι ἔφταιγες γιὰ τίποτα. Ἡ ἀγάπη ποὺ σοῦ χάρισε ὁ Θεὸς γιὰ τὸν Percy ἦταν μιὰ χάρη, ἡ ὁποία σὲ τέτοιο βαθμὸ δίδεται μόνο σὲ λίγους. Ἦταν τόσο μεγάλῃ εὐτυχία ποὺ δὲν μπορούσε νὰ διαρκέσει περισσότερο. Τὸ ὅτι εἶπες τὸ "Ναί" σου στὸν Rudi δὲν ὀφείλεται σὲ μιὰ ἀδυναμία σου, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πεις ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς σου - μοιραίως. Τὸ ὅτι εἶπες τὸ "Ναί" ἦταν τὸ πεπρωμένο! Εἶμαι βέβαιη, ὅτι θὰ ὑποφέρεις πλᾶϊ στὸν Rudi. Ἴσως θὰ καταλάβει κάποτε, ποῖα εἶσαι ἐσύ, ὅταν ἐσὺ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὑπομείνεις γενναίως τὴ ζωὴ μαζί του καὶ προσπαθήσεις νὰ τὸν ὀδηγήσεις στὸν σωστὸ δρόμο. Στὴν περίπτωσή ποὺ δὲν τὸ καταφέρεις, ἔχεις κάνει τὸ χρέος σου καὶ πρέπει νὰ ἀφήνεις τὸ Θεὸ νὰ σοῦ δείξει ἕναν δρόμο, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ βγάλει ἀπ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι. Εὐτυχεῖς ἄνθρωποι μὲ τὸν καιρὸ γίνονται σκληροί, ψυχροὶ καὶ ἐγωῖστές. Ἐσὺ ἐν τούτοις μπορεῖς νὰ γίνῃς εὐλογία γιὰ πολλούς».

Ἡ συλλογὴ αὐτῆς τῆς αλληλογραφίας συνδέει τὶς δύο διαστάσεις ποὺ ἀναφέρθηκαν. Οἱ ἐπιστολὲς γράφτηκαν σὲ μιὰ ἐποχὴ καὶ περιοχὴ, ὅπου ὁ προτεσταντικὸς ἠθικισμὸς εἶχε ριζωθῆ καλὰ ἀλλὰ καὶ ἡ ἐρωτευμένη Marga ἦταν σὲ μιὰ ἡλικία τῶν 17 - 18 χρονῶν, ἄρα σὲ μιὰ ἡλικία ἐντόνων ἀλλαγῶν καὶ δυσκόλων προσαρμογῶν τοῦ συναισθηματικοῦ της κόσμου. Οἱ γονεῖς της καὶ ἡ φίλη της τὴν ἀνάγκαζαν μὲ τὴ στάση τους νὰ καταπνίξει τὰ ἀγνά της αίσθήματα γιὰ νὰ γίνῃ καὶ «μάρτυς» καὶ «ἱεραπόστολος»!

Στὴν περίπτωσή τῆς Marga ἦταν ἡ πίεση φανερὴ. Τὰ "ἐπιχειρήματα" ἦταν θεολογικά, δῆθεν χριστιανικά καὶ γι' αὐτὸ ἡ Marga τελικὰ τὰ υἰοθέτησε. Δυστυχῶς καὶ σήμερα δὲν ἐκλείπουν οὔτε ἀπὸ τὸν ὀρθόδοξο κῶρο τέτοιες προτεσταντικὲς ἀντιλήψεις, ἀλλὰ συναντῶνται συχνὰ σὲ "εὐσεβεῖς" κύκλους, ὅπου ὁ γάμος ἢ ἀποφεύγεται ὡς κάτι τὸ ἀκάθαρτο καὶ ψεκτό, ἢ θεωρεῖται ἀναγκαῖο κακό, πάντως ὄχι ἐπιλογὴ καὶ στόχος.

Διάκονος Γεώργιος Χάας

1. Marga Berck, Sommer in Lesmona, Hamburg 1951

“Μὴ φοβᾶσαι τόσο τὸ θάνατο. Νὰ φοβᾶσαι περισσότερο μιὰ ζωὴ χωρὶς νόημα.”

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ: Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΘΕΪΑΣ

ΜΜιὰ πρόσφατη ἔρευνα στὴν Εὐρώπη, ἔδειξε ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν νέων μεταξύ 18-24 ἐτῶν εἶναι παντελῶς ἄθρησκοι, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον πρὸς ὁποιοδήποτε θρησκευτικὸ σχῆμα. Ὅμως, δύο στοὺς τρεῖς πιστεύουν στὰ ὠροσκόπια καὶ τὴν ἀστρολογία, ἡ ὁποία μοιάζει νὰ εἶναι ἡ ἀνατέλλουσα θρησκεία τῆς “ἄθρησκης” Εὐρώπης.

Σὰν αἰτία αὐτῆς τῆς ἔξαρσης παρουσιάζεται ἡ ἀνασφάλεια τῶν νέων ἀνθρώπων γιὰ τὸ μέλλον, τόσο τὸ προσωπικὸ τους ὅσο καὶ τὸ παγκόσμιο, καὶ ἡ αἴσθησις ὅτι δὲν κυριαρχοῦν πάνω στὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ ὅτι εἶναι ἔρμαιο δυνάμεων τῆς ὁποῖας δὲν μποροῦν νὰ ἐλέγξουν. Γι’ αὐτὸ θεωροῦν ὅτι, ἂν ὑπάρχει τρόπος νὰ προγνώρισουν τὸ μέλλον, θὰ καταφέρουν νὰ ἀποκτήσουν κάποιο ἔλεγχο τῶν καταστάσεων.

Τελικὰ, αὐτὸς εἶναι ὁ σύγχρονος “ἐλεύθερος” ἄνθρωπος ποὺ κατάφερε καὶ “σκότωσε” τὸ Θεὸ καὶ μάλιστα θριαμβολόγησε τόσο πολὺ γι’ αὐτὴ του τὴ νίκη; Ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὴν “καταπίεση” τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ὑποταχτεῖ στὴν ἀστρολογία; Ἐπαναστάτησε στὴν ἰδέα ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐλέγχει καὶ τὸν παρακολουθεῖ, ἀλλὰ παραδίδει ἀδιαμαρτύρητα τὴ ζωὴ του στὰ ἄστρα νὰ τὴν κυβερνοῦν κατὰ τὴ βούλησὴ τους;

Οἱ νέοι ἄνθρωποι, λέει, ἀνησυχοῦν, ἔχουν ἄγχος, δὲν μποροῦν νὰ χαροῦν –παρ’ ὅτι ξεφαντώνουν κατὰ βούλησιν– δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι οὔτε ἀπ’ τὸν κόσμον οὔτε ἀπ’ τὴ ζωὴ τους, παρ’ ὅλο ποὺ σὲ γενικὲς γραμμές, παραδέχονται ὅτι “περνᾶνε καλά”. Ὅταν τοὺς ζητήθηκε νὰ διευκρινίσουν αὐτὸ τὸ “περνᾶμε καλά”, ἡ ἀπάντησις ἦταν ὅτι “καλὰ” εἶναι νὰ μεθᾶς σ’ ἓνα μπάρ, “ψαρεύοντας” εὐκόλο σὲξ καὶ χορεύοντας μέχρι τελικῆς πτώσεως.

Αὐτό, προφανῶς σημαίνει ὅτι οἱ νέοι ἄνθρωποι αἰσθάνονται καλὰ μόνον ὅταν ὑπάρχουν ἔντονα ἐρεθίσματα ποὺ τοὺς βγάζουν ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους, σ’ ἓνα διονυσιακὸ παροξυσμὸ τῶν αἰσθήσεων ποὺ ναρκώνει καὶ ἀδρανοποιεῖ τὴν ψυχὴ. Ἄρα, ὁ ἐχθρὸς τῶν νέων ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴ ψυχὴ τους ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσει, δὲν ἐννοεῖ νὰ ξεγελαστεῖ, δὲν ἐννοεῖ νὰ φιμωθεῖ!...

Ἔτσι δικαιώνεται ὁ Bertold Brecht ὅταν ἔλεγε: *“Μὴ φοβᾶσαι τόσο τὸ θάνατο. Νὰ φοβᾶσαι περισσότερο μιὰ ζωὴ χωρὶς νόημα”!*

N. B.

Η ΑΠΛΗΣΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΥΚΑ ΜΑΣ

Τὰ τελευταῖα δύο-τρία χρόνια, μία ἀρρώστεια πού πλήττει τὰ πεῦκα, ἔχει πάρει διαστάσεις ἐπιδημίας, καὶ ἔχει γίνει αἰτία νὰ ξεραθοῦν πολλές χιλιάδες δέντρα σ' ὅλη τὴ χώρα. Στὴν Ἀττική μόνο ἔχουν ἤδη πεθάνει γύρω στὰ 10.000 πεῦκα καὶ οἱ εἰδικοί περιμένουν ὅτι ὥσπου νὰ φύγει –ἂν φύγει– αὐτὴ ἡ ἐπιδημία, θὰ χαθοῦν ἄλλα τόσα καὶ περισσότερα. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνει γιὰ νὰ περιοριστεῖ αὐτὴ ἡ καταστροφή, γιατί σὲ μιὰ τόσο πυκνοκατοικημένη περιοχή ὅπως ἡ Ἀττική, δὲν μποροῦν νὰ ραντιστοῦν τὰ δέντρα ἀπὸ εἰδικὰ ἀεροπλάνα μὲ φάρμακα τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπιβλαβῆ γιὰ τὴ δημόσια υἱεία. Ἔτσι, δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ καθόμαστε καὶ νὰ περιμένουμε τὰ δέντρα νὰ ξεραθοῦν.

Τὶ εἶναι αὐτὴ ἡ φοβερὴ ἀρρώστεια πού προκαλεῖ τόσο μεγάλη καταστροφή;

Οὐσιαστικά, δὲν εἶναι ἀρρώστεια. Εἶναι ἓνα σκουληκι(!) τὸ ὁποῖο ἔκαναν εἰσαγωγή πρῶτοι οἱ μελισσοκόμοι τῆς Κομοτηνῆς, γιατί βοηθάει, λέει, στὴν αὐξηση τῆς παραγωγῆς τοῦ πευκόμελου!

Τὸ σκουληκι ὅμως αὐτὸ γεννάει τὰ χιλιάδες αὐγά του μέσα σὲ λευκὰ κολλώδη σακκουλάκια πού τὰ σκορπίζει στὸν κορμὸ καὶ στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, τὰ ὁποῖα σιγά-σιγά ξεραίνονται. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπληστίας μας. Ὅχι μόνο δὲν πετυχαίνουμε αὐτὸ πού θέλουμε, ἀλλὰ καταφέρνουμε καὶ νὰ καταστρέψουμε ὅ,τι δίνει ζωὴ καὶ χαρὰ καὶ ξεκούραση καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἴδιους, ἀλλὰ καὶ σὲ τόσοις ἄλλους ἀνθρώπους, πού δὲν φτᾶνε σὲ τίποτε.

Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ ἔχει –δυστυχῶς– φτάσει καὶ μέχρι τὰ δικά μας πολύχρονα πεῦκα πού, γιὰ τόσο πολὺ καιρὸ μᾶς προσφέρουν τὴ δροσιά τους καὶ ὁμορφαίνουν τὸν κόσμο γύρω τους. Μέσα στὴν καρδιὰ μιᾶς γκρίζας τσιμεντούπολης, αὐτὰ τὰ δέντρα καταφέρνουν νὰ μένουν στωικά ὄρθια γιὰ τόσα πολλὰ χρόνια. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού τὰ εἶχαν δεῖ νεαρὰ πευκάκια δὲν ζῆ πιά. Καὶ τώρα πεθαίνουν καὶ αὐτὰ ὄχι γιατί γέρασαν, ὄχι γιατί ἦρθε ὁ καιρὸς πού δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν ἄλλο, ἀλλὰ πεθαίνουν γιατί ἔτσι τὸ θέλησε ἡ ἀπληστία τῶν ἀνθρώπων πού, τυφλωμένοι ἀπ' τὴ μανία τους νὰ λεηλατήσουν ὅσο πιὸ βάνουσα μποροῦν τὴν κτίση πού μᾶς δίνει ζωὴ, πετυχαίνουν μόνο νὰ καταστρέφουν τὰ πάντα.

Κι ἐμεῖς ἀπλῶς τὰ παρατηροῦμε καθὼς ἀργοπεθαίνουν, γιατί δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε γιὰ νὰ τὰ σώσουμε.

N.B.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ ΠΡΟΣΦΟΡΟΥ

Στις 14 Σεπτεμβρίου 2004, μετά τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ἔγινε ἡ συγκινητικὴ τελετὴ τῆς Παραδόσεως ξυλίνων σφραγίδων προσφόρου (εἰδικὴ παραγγελία σὲ ἀσκητὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους) σὲ 34 γυναῖκες καὶ 1 ἄνδρα, οἱ ὁποῖοι προετοιμάσθηκαν κατάλληλα, ἀφοῦ ἔλαβαν τὴν ἀ-

πόφαση νὰ ζυμώνουν πρόσφορα γιὰ τὶς Θ. Λειτουργίες.

Προηγήθηκε σύντομη ὁμιλία τοῦ π. Βασιλείου σχετικὰ μὲ τὴν ἀξία τοῦ διακονήματος τῆς ἐτοιμασίας τοῦ προσφόρου καὶ τονίσθηκε ἰδιαιτέρως ἡ συμβολὴ τῆς ἐνορίτισσας κ. Μαρίας Χρυσανθοπούλου (μητέρας τοῦ ἀειμνήστου π. Μιχαὴλ Χρυσανθοπούλου) γιὰ τὸν

καταρτισμὸ τῶν 35 ἐθελοντῶν τοὺς ὁποίους ἐξάσκησε νὰ ζυμώνουν μὲ τὸν δικό της ξεχωριστὸ τρόπο, ποὺ ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα τὰ πρόσφορα νὰ μοιάζουν μὲ ξυλόγλυπτα. Ἐν συνεχείᾳ διαβάσθηκε εἰδικὴ εὐχή, στοὺς

προαναφερθέντες 35 πιστοὺς, ἡ ὁποία συνετέθη γιὰ τὴν περίστασι αὐτή.

Ἦδη ἡ ἐνορία μας δρέπει τοὺς καλοὺς καρποὺς αὐτῆς τῆς ἐκδηλώσεως, δεδομένου ὅτι κάθε ἐβδομάδα ὄχι μόνον καταφθάνουν ὁμαδικὰ τὰ ζυμωτὰ πρόσφορα ἀλλὰ μὲ χαρὰ πληροφορούμεθα καὶ τὴν πλούσια πνευματικὴ εὐλογία, ποὺ δίδεται στὰ σπίτια αὐτῶν ποὺ διακονοῦν

τὸ ἱερὸ αὐτὸ ἔργο.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΗΜΑΙΟΦΟΡΟΥΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Τὰ τελευταία χρόνια ἔχει δημιουργηθεῖ μέγας σάλος μὲ τὸ θέμα τῶν σηματοφόρων τῶν σχολείων τῆς Πατρίδας μας, γιατί, ὡς γνωστόν, σηματοφόροι ὀρίζονται οἱ ἀριστοῦχοι μαθητὲς καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις κατὰ τίς ὁποῖες καλοῦνται νὰ κρατήσουν τὴν σημαία ἀλλοδαποί, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πυροδοτοῦνται ἀντιδράσεις γονέων καὶ κηδεμόνων ἐπειδὴ θεωροῦν ὅτι προσβάλλεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ ἐθνικὴ μας συνείδηση.

Τὸ περιοδικό μας δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐμπλακῆ στὴν ἀτέρμονα συζήτηση, πού ἔχει ἀρχίσει καὶ ὀλοένα καὶ περισσότερο φουντώνει. Μᾶς ἀρκεῖ ὅτι τὸ θέμα ἔχει διχάσει τὸν λαό μας καὶ γι' αὐτὸ μᾶς ἐνδιαφέρει κάθε λύση πού θὰ συμβάλῃ στὴν ἱκανοποίηση καὶ τῶν δύο ἀντιμαχομένων μερίδων, χωρὶς νὰ χρειασθῆ νὰ ἐγκαταλείψῃ καμμιά ἀπ' αὐτὲς τίς πεποιθήσεις της, οἱ ὁποῖες, οὕτως ἢ ἄλλως εἶναι σεβαστές.

Ἡ δική μας πρόταση γιὰ τὴν λύση τοῦ ζητήματος κατατίθεται σήμερα, ἀφοῦ προηγουμένως διευκρινήσουμε ὅτι δὲν θεωροῦμε σωστὴ τὴν προϋπόθεση πού ἔχει θεσμοθετήσῃ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας γιὰ τὴν ἐπιλογή τῶν σχολικῶν σηματοφόρων. Δὲν πιστεύουμε, δηλαδή, ὅτι σηματοφόρος πρέπει νὰ ὀρίζεται ὁ πρῶτος μαθητὴς κάθε σχολείου ἀλλὰ ὁ πρῶτος μαθητὴς σὲ ἦθος. Πρῶτος μαθητὴς στὰ μαθήματα μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ κάποιος πού ἀναστατώνει τοὺς συμμαθητὲς του ἢ ἀποτελεῖ μὲ τὴν συμπεριφορά του παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν. Ὁ σηματοφόρος πρέπει νὰ ὑποβάλλῃ τοὺς συμμαθητὲς του μὲ τὴν προσωπικότητά του καὶ τὸ ἦθος του.

Ὁ πρῶτος στὴ σχολικὴ ἐπίδοση προτείνουμε νὰ βαστάζῃ τὴ σημαία τοῦ Σχολείου, ἢ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἔμβλημα καὶ τὰ διακριτικὰ τοῦ κάθε σχολείου καὶ νὰ μὴν ἔχῃ καμμιά σχέση μὲ τὰ χρώματα τῆς Ἐθνικῆς Σημαίας.

Εἶναι παράδοξο τὸ νὰ μὴν ἔχῃ κάθε σχολεῖο τὴ σημαία του ἐνῶ κάθε σύλλογος, ἀθλητικὸ ἢ ποδοσφαιρικὸ σωματεῖο νὰ κυματίζῃ σὲ κάθε εὐκαιρία τὴ συλλογικὴ του σημαία.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ λύση αὐτὴ δὲν θὰ στερήσῃ στοὺς ἀλλοδαποὺς μαθητὲς τὴ χαρὰ νὰ ὑψώνουν στὶς παρελάσεις τὴ σημαία τοῦ Σχολείου τους, γιατί γι' αὐτὴν διέπρεψαν καὶ ὄχι γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλλάδος. Ὅσο γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Σημαία ἄς τὴν ἀφήσουμε στοὺς Ἕλληνες μαθητὲς, ἔστω κι' ἂν ὑπάρχουν καὶ ἀλλοδαποὶ μαθητὲς πού διακρίνονται γιὰ τὸ ἦθος τους, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ λογικὴ συνέπεια καὶ γιὰ νὰ μὴν παρατηρεῖται ἡ φασιστικὴ ἀντινομία, νὰ βάζουμε, δηλαδή, στὰ χέρια τῶν μαθητῶν μιὰ σημαία πού δὲν εἶναι τῆς πατρίδος τους.

π. Β.Ε.Β.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ!

Κάθε χρόνο την 28^η Οκτωβρίου θυμάμαι τόν παππού μου, καθισμένο στην κουνιστή του πολυθρόνα, να διηγείται ιστορίες από την ζωή του. Ιστορίες από τόν πόλεμο, όπως τόν έζησε ο ίδιος, από την κατάσταση της Ελλάδας τότε, από τὸ χωριό του και τὸν τρόπο πὸν ζούσαν οἱ ἄνθρωποι...

Κάθε φορά πὸν τὰ θυμάμαι αὐτά, κάνω τὴν ἴδια σκέψη: τί κρίμα πὸν ἦμουν μικρὴ τότε και δὲν ἦμουν σὲ θέση νὰ ἐκτιμήσω ὅλα αὐτὰ πὸν ἔλεγε ὁ παππούς! Τώρα ἐκεῖνος ἔχει φύγει και ἐγὼ ἔχω χάσει τὴν δυνατότητα νὰ μάθω τὴν ἱστορία ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο πὸν τὴν ἔζησε.

Τὸ ἴδιο ὅμως δὲν ἰσχύει σὲ ὅλα τὰ στάδια τῆς ζωῆς μας; Ὅταν εἴμαστε μικροί, ἔχουμε ἄνθρώπους γύρω μας νὰ μᾶς μαθαίνουν τόσα πράγματα ἀλλὰ ἔμεῖς, ἐπειδὴ εἴμαστε ἄνωριμοι ἀκόμα, δὲν μπορούμε νὰ τὰ ἐκτιμήσουμε. Ὅσο μεγαλώνουμε και κοιτάζοντας πίσω βλέπουμε ποιὲς εὐκαιρίες εἴχαμε νὰ μάθουμε ἀλλὰ δὲν τὲς ἐκμεταλλευτήκαμε, εἶναι τὲς περισσότερες φορές ἄργα, γιατί οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἤδη φύγει ἀπὸ τὴν ζωὴ ἢ οἱ συνθήκες ἔχουν πιά ἀλλάξει. Ἐπειτα, δημιουργοῦμε τὴν δική μας οἰκογένεια σὲ μιὰ ἡλικία πὸν μᾶς λείπει ἡ πείρα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κάνουμε λάθη, ἄλλοτε μικρὰ και ἄλλοτε μεγάλα. Στὴν δουλειά μας πάλι, χάνουμε εὐκαιρίες γιατί δὲν εἴχαμε τὴν ὀριμότητα νὰ τὲς κρίνουμε σωστὰ τὴν στιγμή πὸν ἔπρεπε νὰ λάβουμε κάποιες ἀποφάσεις μὲ ἀποτέλεσμα, ὅταν ἀποκτοῦμε τὴν ὀριμότητα, νὰ λέμε: «ἂν εἶχα μυαλό τότε...» Μοιάζει δηλαδή σὰν νὰ εἴμαστε πάντα ἓνα βῆμα πίσω ἀπὸ τὴν ζωὴ μας!

Αὐτὸ εἶναι δικαιολογημένο βέβαια μέχρι ἓνός σημείου, γιατί ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ ἐμπειρία και γνώση μεγαλώνοντας. Δὲν μπορεί νὰ τὰ ξέρει ὅλα ἐκ τῶν προτέρων. Κανείς δὲν γεννήθηκε σοφός. Τὸ πόσο ὀριμος ὅμως γίνεται μεγαλώνοντας δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πόσο δεκτικός εἶναι; Ἀπὸ τὸ πόσο ἀνοιχτὰ εἶναι τὰ μάτια και τὰ αὐτιά του δὲν καθορίζεται τὸ ἂν ἄργα ἢ γρήγορα θὰ ὀριμάσει;

Τὸ πρόβλημα νομίζω βρίσκεται στὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν συνειδητοποιεῖ τὴν ἄνωριμότητά του, ἀντιθέτως θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ νὰ τὰ βγάλει πέρα στὴ ζωὴ του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ἐμπιστεύεται εὐκολα κάποιον ἄλλο πέρα ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Πολὺ δύσκολα ἓνας νέος ἄνθρωπος θὰ πλησιάσει ἓναν μεγαλύτερο νὰ τοῦ ζητήσει τὴν γνώμη του.

Μία μητέρα εἶπε κάποτε ὅτι ἓνας νέος πνευματικός εἶναι ὁ πιὸ κατάλληλος νὰ προσεγγίσει τὰ παιδιὰ ἀπὸ ἓναν μεγαλύτερο. Εἶναι ὅμως αὐτὸ τὸ πρῶτο

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΑΜΜΕΝΟΣ ΜΕΣΑ ΜΑΣ...

«**Κ**άποιος να με ξυπνήσει...» είναι ο τίτλος ενός βιβλίου, το οποίο διάβασα πρόσφατα και όμολογώ ότι συμφώνησα σε αρκετά από αυτά τα όποια περιγράφονται σ' αυτό. Θα παραθέσω όρισμένα από αυτά χωρίς να άλλοιώσω ούτε την γλώσσα, ούτε το στυλ του συγγραφέως:

«... είχα προσπαθήσει πολύ, θυμάμαι, να αποκτήσω αυτό το σπίτι. Από μικρός και όσο έχω αναμνήσεις των σκέψεών μου, αυτό ήταν το όνειρό μου. Μπορώ να πω ή έμμονη ιδέα μου... Και τώρα να βρίσκομαι μέσα σ' αυτό! Όπως το ήθελα πάντα! Μά πιο πολύ μου άρέσει ο κήπος μου: Καταπράσινος, με όμορφα δένδρα να τον όρίζουν λές και είναι τα φυσικά του σύνορα με τον υπόλοιπο κόσμο, με άπίστευτα πολύχρωμα

κριτήριο για να έπιλέξει κανείς πνευματικό; Χωρίς να εξετάσει το ποιός είναι κάθε ένας κληρικός, τι γνώση κατέχει, πώς διδάσκει, θα αποφασίσει με βάση την ηλικία; Γιατί θεωρείται ότι οι μεγαλύτεροι άνθρωποι δεν κατανοούν τους νεότερους; Κάθε μια γενιά κόβει από λίγο τους δεσμούς με την προηγούμενη με αποτέλεσμα οι επόμενες γενιές να είναι ξεκρέμαστες, χωρίς κάποια συνέχεια. Το βλέπουμε αυτό μεγαλώνοντας και προσπαθούμε να ποούμε στα παιδιά μας να μάς ακούσουν πριν είναι άργα αλλά κι αυτά με την σειρά τους ακολουθούν το δικό μας παράδειγμα: «ροκανίζουν» τους δεσμούς τους μαζί μας, θεωρώντας μας ακατάλληλους να τους συμβουλευόμαστε γιατί είμαστε ξεπερασμένοι και δεν τους καταλαβαίνουμε. Έτσι παραμένουν οι άνθρωποι σε κάθε γενιά άνωριμοι, άνικανοι να εκμεταλλευτούν τις εύκαιρίες της ζωής τους.

Σπάνια ένας άνθρωπος όταν είναι νέος, τότε πού είναι όρμητικός και απόλυτος στις απόψεις του, θα συνειδητοποιήσει ότι είναι άνωριμος. Και ακόμα πιο σπάνια θα ζητήσει βοήθεια από κάποιον άλλο.

Το θέμα νομίζω, είναι κατά πόσον μεγαλώνοντας συνειδητοποιούμε ότι μέχρι τώρα ήμασταν μικροί και άπειροι, ότι χάσαμε πολύτιμες εύκαιρίες να αποκτήσουμε περισσότερη γνώση και κατά πόσον αυτή ή συνειδητοποίηση γίνεται κινητήρια δύναμη να είμαστε πιο προσεκτικοί και δεκτικοί στο μέλλον. Μπορεί να άργοουμε να συνειδητοποιήσουμε το τι ζήσαμε και το τι χάσαμε μέχρι τώρα, αλλά αυτή ή συνειδητοποίηση μάς κάνει σοφότερους. Όπως έλεγε και ο Σοφοκλής: «Πολλές φορές χρειάζεται να περιμένουμε μέχρι το άπογευμα για να καταλάβουμε πόσο όμορφη ήταν ή μέρα μας»!!

Μαρίνα Διαμαντή

λουλούδια, με κάτι που δεν μπορώ να το περιγράψω γιατί είναι κάτι που μου δημιουργεί όταν τον κοιτάζω, όταν περπατάω μέσα του, όταν τον όνειρεύομαι, όταν τον συλλογιέμαι, όταν περιμένω να γυρίσω από την δουλειά μου για να τον δω ξανά... το πρώτο σύνορο του δικού μου κόσμου καθώς επιστρέφω από την ζούγκλα της καθημερινότητάς μου...

... Εκείνο το βράδυ μάλλον τίποτα στο μυαλό μου δεν πρέπει να ήταν ξεκάθαρο... πρέπει να είχα χάσει έντελώς το έλεγχο και την κυριαρχία του έαυτού μου γιατί είχα άρchiσει να χαζεύω όχι πια τον δικό μου αλλά τον κήπο του διπλανού μου.

Κι όμως! Όσο περισσότερο τον κοιτούσα τόσο μου φαινόταν ότι ήταν καλύτερος από τον δικό μου! Από ποιόν; Από τον κήπο μου, ο οποίος ήταν μέχρι εκείνη τη στιγμή ό,τι πολυτιμότερο υπήρχε στη ζωή μου...

... Συνέχισα να κάνω λάθος με το να παρατηρώ περισσότερο τον κήπο του διπλανού μου και να μη βλέπω τον δικό μου...

... –Παλικάρι μου ο κήπος σου είναι υπέροχος και άπορώ γιατί τον έχεις παρατήσει!

–Τον έχεις ξαναδεί παππού; Έσὺ ὁ ἴδιος μου εἶπες ὅτι εἶναι ἡ πρώτη φορά που περνᾶς ἀπὸ τὰ μέρη μας, τὸν ρώτησα μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβω τὸ τί ἤθελε νὰ μοῦ πεῖ καὶ ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξει.

–Δὲν θέλει ἰδιαίτερες ἱκανότητες γιὰ νὰ δεῖς ἕναν παράδεισο νὰ μαραζώνει σιγά-σιγά παιδί μου. Ἀρκεῖ νὰ ἔχεις ἕνα ζευγάρι μάτια καὶ καθαρὸ μυαλό, μοῦ ἀπάντησε με σιγουριά στὸν τόνο τῆς φωνῆς του. Ξαφνικὰ ἐνιωθᾶ σαν νὰ εἶχα φάει ἕνα χαστούκι τόσο δυνατὸ πὺ με πόνεσε τὸ μάγουλό μου. Εἶχα κοκκινίσει ὀλόκληρος, νιρεπόμουν, ἀλλὰ ἡ ταραχή μου ἀκόμα δὲν ἔλεγε νὰ κοπάσει ὥστε νὰ μπορέσω νὰ σκεφτῶ καὶ νὰ μιλήσω σωστά.

–Νὰ σοῦ πῶ παππού, ... δηλαδή... μήπως..., κάτι πῆγα νὰ πῶ ἀλλὰ δὲν ἔβγαине ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα μου. Τελικὰ ἐνοιωσα ἕνα κόμπο στὸ λαιμό μου καὶ ἐπιτέλους ἐνοιωσα ἔνοχος! Αὐτὸ ἦταν ἡ λύση στὸ πρόβλημά μου νὰ νιώσω αὐτὸ πὺ ἤμουνα: ΕΝΟΧΟΣ. Ὁ παππούς με εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὸ λήθαργο πὺ βρισκόμουνα τόσο καιρὸ. Σιγά-σιγά τὸ τοπίο ξεκαθάριζε γύρω μου. Οἱ δικαιολογίες καὶ οἱ αἰτιᾶσεις μου καταρρίπτονταν ἢ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ συνειδητοποιοῦσα τὸ παραμῦθι στὸ ὁποῖο εἶχα παγιδεύσει τὸν ἑαυτὸ μου.

Ὁ παππούς κατάλαβε τὸ τί γινόταν μέσα μου καὶ τὸ μόνο πὺ μοῦ εἶπε ἦταν κάτι πὺ μοῦ ἔδωσε τὴν χαριστικὴ βοή:

–Μιὰ χάρη θέλω νὰ σοῦ ζητήσω πρὶν φύγω. Ὅταν πεθάνω νὰ με θάψεις στὸν κήπο σου!

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ με εἶχε ἀφήσει μόνο μου με μένα νὰ βρῶ τὸ πὺ εἶμαι καὶ ποῦ θέλω νὰ καταλήξω...

Σήμερα πια κάθε φορά που κοιτάζω τὸν κήπο μου τὸ μόνο πὺ σκέφτομαι εἶναι ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα πέρασα ἀπὸ ἀπερισκεψία καὶ μόνο. Κάθε φορά που κάτι πάει νὰ με μπλέξει καὶ πάλι σὲ περιπέτειες κοιτάζω στὴν ὁμορφότερη γωνιά του καὶ βλέπω αὐτὸ πὺ κρύβει στὸ χῶμα του. Τὸ Σῶμα Του...»

Ἐπιτρέψτε μου νὰ κλείσω χωρὶς κανένα, μὰ κανένα σχόλιο...

Μ. Πυλαρινός

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑΛΕΙΤΟΥΡΓΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Από τις 15 Νοεμβρίου αρχίζει το Σαρανταλείτουργο τῶν Χριστουγέννων. Αυτό σημαίνει ὅτι στὸ Ναό μας θὰ τελεῖται καθημερινὰ Θ. Λειτουργία καὶ θὰ μνημονεύονται σ' αὐτὴν τὰ ὀνόματα τῶν ζώντων καὶ τῶν κεκοιμημένων πού θὰ μᾶς φέρουν οἱ πιστοὶ μαζί με τὰ δῶρα τῆς Θ. Εὐχαριστίας, δηλαδή τὸ ζυμωτὸ πρόσφορο, τὸ ἐλαιόλαδο γιὰ τὰ κανδήλια, τὸ νάμα (γλυκὸ κόκκινο εἰδικὸ κρασί) γιὰ τὴ Θ. Κοινωνία, εὐωδιαστὸ θυμίαμα καὶ καθαρὰ κεριὰ Ἁγίας Τραπέζης.

Τὸ Σαρανταλείτουργο εἶναι ἡ σπουδαιότερη προσφορὰ τῶν ζώντων πρὸς τοὺς κεκοιμημένους ἀλλὰ καὶ μεγάλη βοήθεια γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς ζῶντες πού ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν πνευματικὴ τελειοποίησή μας.

* **ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΕΙ** τὸ Ἱερό μας Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου με σειρὰ Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν κατὰ τὶς ὁποῖες θὰ τεθῆ εἰς προσκύνησιν τὸ φυλασσόμενο στὸ Ναό μας Ἱερὸ Λεῖψανον τοῦ Ἁγίου. Τὸ Πρόγραμμα τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

Δευτέρα 8 Νοεμβρίου:

Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς 6⁰⁰ μ.μ.
Ἱερά Ἀγρυπνία: 9⁰⁰ μ.μ ἕως 1¹⁵ τὸ πρωῒ. Στὸ τέλος τῆς Ἀγρυπνίας θὰ τελεσθῆ Μνημόσυνο γιὰ τὸν μεγάλο σύγχρονο Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιου Θεοδωρόπουλον.

Τρίτη 9 Νοεμβρίου:

Πανηγυρικὴ Θ. Λειτουργία: 7⁰⁰-10⁰⁰ π.μ.
Λιπάνευση Ἱ. Εἰκόνας: 5⁰⁰ μ.μ.
Ἑσπερινὸς ἀποδόσεως: 5¹⁵ μ.μ.

Ἀπὸ ἐτῶν ὑπάρχει συνήθεια στὸ Ναό μας νὰ προσφέρεται στοὺς πιστοὺς ἕνα μικρὸ κέρασμα-εὐλογία μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἀγρυπνίας ἀλλὰ καὶ τῆς Θ. Λειτουργίας τῆς Κυριακῆς.

* Δεύτερη Θ. Λειτουργία θὰ τελεσθῆ στὴν ἐνορία μας κατὰ τὶς Κυριακὲς 14, καὶ 28 Νοεμβρίου. Οἱ Λειτουργίες αὐτὲς τελοῦνται στὸ παρεκκλήσιο μας τοῦ

ἁγίου Νεκταρίου με Ὅρθρο ὁ ὁποῖος ἀρχίζει στὶς 9⁰⁰ π.μ. Ἡ Θ. Λειτουργία ὀλοκληρῶνεται στὶς 11.³⁰ π.μ.

* **ΑΓΡΥΠΝΙΑ** γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ θὰ τελεσθῆ στὸ παρεκκλήσιό μας τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς 12 Νοεμβρίου ἀπὸ τὶς 9⁰⁰ μ.μ. ἕως τὶς 1¹⁵ τὸ πρωῒ. Ἡ Ἀκολουθία πού θὰ ψαλλῆ ἔχει συντεθεῖ ἀπὸ τὸν συναγωνιστὴ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, τὸν Πατριάρχη Κων/πόλεως Φιλόθεον τὸν Κόκκινον.

* Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος τιμᾶται στὸν τρισυπόστατο Ἱ. Ναό μας, διότι τὸ δεξιὸ κλίτος τοῦ Ναοῦ εἶναι ἀφιερωμένο σ' αὐτόν. Ἡ ἑορτὴ του, 14 Νοεμβρίου, συμπίπτει με τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου καὶ τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Τὸ Ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου 13 Νοεμβρίου, στὶς 5⁰⁰ μ.μ., θὰ τελεσθῆ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς 14 Νοεμβρίου πανηγυρικὴ Θ. Λειτουργία 7⁰⁰-10⁰⁰ π.μ.

Στὸν Ἑσπερινὸ ἀλλὰ καὶ στὴ Θ. Λειτουργία θὰ ἐκτεθοῦν εἰς προσκύνησιν τὰ ἱερά λείψανα τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος

Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου, τὰ ὁποῖα εἶναι κτῆμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας καὶ ἀναπαύονται διαρκῶς στὸν Οἶκο τοῦ ἁγίου καὶ ἀγιάζουν τὴν ἐνορία μας.

* Τὶς Κυριακὲς **7** καὶ **21** Νοεμβρίου ἡ Θ. Λειτουργία θὰ τελεσθῆ στὴ Ρουμανικὴ γλῶσσα γιὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις Ρουμάνους Ὁρθοδόξους. Ὁ Ὁρθρος θὰ ἀρχίσῃ στὶς **9** τὸ πρωῒ καὶ ἡ Θ. Λειτουργία θὰ ὀλοκληρῶνεται περίπου στὶς **11.30** π.μ.

* Στὴν **ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ** εἶναι ἀφιερωμένο τὸ δεύτερο παρεκκλήσιό μας, στὸν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας μας, δίπλα στὸν Ἅγιο Νεκτάριο. Ἐκεῖ θὰ τελέσουμε τὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ τῆς ἐορτῆς τῆς, στὶς **5⁰⁰** τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης **24** Νοεμβρίου. Τὸ πρωῒ τῆς Πέμπτης **25** Νοεμβρίου ἡ Θ. Λειτουργία θὰ τελεσθῆ στὸν Ἱ. Ναὸ τοῦ Ἁγ. Νικολάου, διότι ὁ χώρος τοῦ ἐορτάζοντος παρεκκλησίου εἶναι μικρὸς καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι πολλοί. Τὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης θὰ ἀνοίξῃ μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία γιὰ νὰ προσκυνοῦν οἱ πιστοί.

*****

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

 Ομιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται στὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωῒ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς **11³⁰** ἕως τὶς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, στὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ θέμα **«Ἡ ὄραση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ψυχικὴ μας ἰσορροπία»**.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλῃ 96): **6.00 - 7.00** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, μὲ θέμα **«Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου μὲ τὴ χειρα-**

γὼγηση τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας Σειράχ». Ἡ ἀνάπτυξη γίνεται παράλληλα μὲ συζήτηση.

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** ἄρχισε καὶ λειτουργεῖ κάθε **Τρίτη 7⁰⁰ - 8⁰⁰** τὸ βράδυ.

Ἑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: **«Ἡ Ἁγία Γραφὴ στὴ ζωὴ μας»**.

Ἑπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλεφῶνο: 2103612449 - Fax: 2103627037
www.AgiosNikolaosAsklipiou.gr

Ἑπεύθυνος Συντάξεως:
π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης
ΔΑΠΑΝΗ : ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ